

במדינה

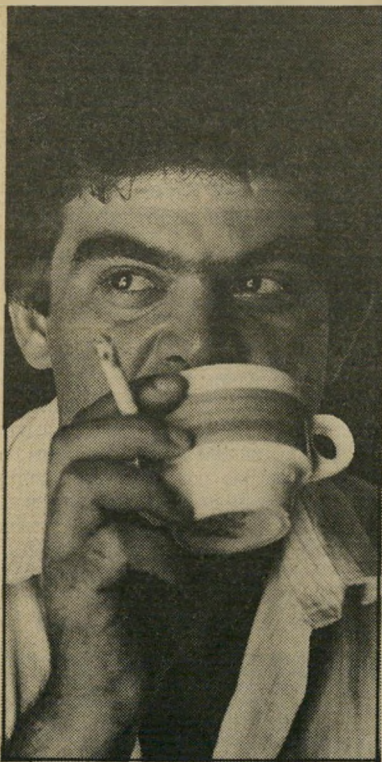
דוני חיים

קינאת שחקנים

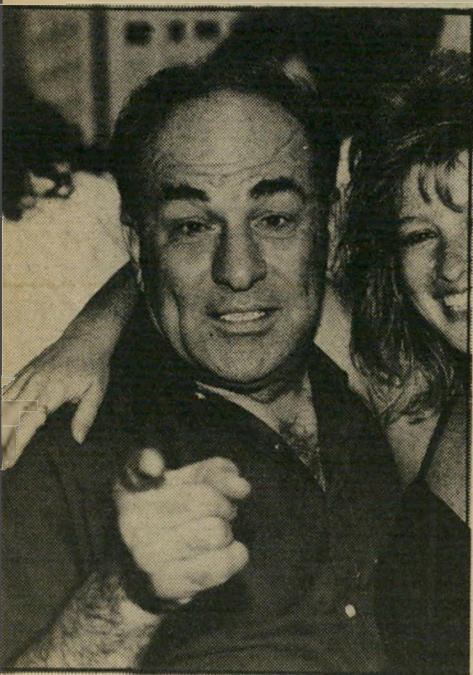
לא הכל היה שמח במיסעדה גדולה. מאחורי הקלעים זה נראה אחרת.

נעמי רוז

כתבות בעיתונים יכולות להזיק בצורה רצינית, אומר השחקן ג'סון עבאס, המלצר החתיך ויפה התואר "עברו", מסידרת הטלוויזיה (בער בית) המיסעדה הגדולה. עבאס מתכוון לכתבה בעיתון גדול פוסט.

שחקן עבאס, התנכלו ליו

שחקן בהן, חיפיוו עליוו

שהתפרסמה לפני חודש. לטענתו גרמה לאי הבנה ולהתקררות היחסים בינו לבין מפיקי הסדרה.

עבאס (33) מופיע בימים אלה בשתי הצגות — (המשך בעמוד 29)

אלן פראס, ארצות הברית

בחר ברוז או בתזוג לחיים, זה הולך איתו ליחסים עם תברים. ילדים בריאים, היודעים לריב, להתפייס ול- השלים, אינם וקקים להתערבות ההורים ביחסים ביניהם.

רוב הילדים אינם רבים ביניהם כשההורים אינם בבית. ואם הם רבים גם כאשר ההורים אינם בסביבה, הם עושים זאת כדי שיוכלו אחרי-כך לספר להורים מה היה. כשההורים אינם מתערבים במריבות, המריבות, שנועדו לערב את ההורים, פשוט נפסקות. זה קורה, וזה ברור.

ההורים צריכים, קודם-כל, להגיע למסקנה שהם לא יכולים לסכול עוד את המריבות, שאין דרך אחרת לפתור את הבעיה, אלא בהפסקת ההתערבות. אחרי שהם הגיעו למסקנה כזאת והם שלמים איתה, כראי שיבואו לילדים ויגידו להם: "עד היום התערבתי במריבות שלכם, ואני חושבת שלא עשיתי טוב, לא לכם ולא לי. אז מהיום החלטתי לא להתערב עוד". והוה. מאותו הרגע אין להתערב כלל.

יש להניח שלטווח הקצר תהיה תקופת ניסיון, שבה יגבירו הילדים את הפרובוקציות. אבל

לטווח הארוך, כשהם יראו שזה לא מועיל, שזה לא גורר את ההורים להתערב, הם יפסיקו.

כך יאפשרו ההורים לילדים לפתח ביניהם יחסים עצמאיים, שלא דרך ההורים. כך הם ילמדו לפתור בעיות בעצמם, אם בתוך המישפחה ואם מחוץ למישפחה. כך אין ספק שהאוירה בבית תשתפר ותהיה נעימה יותר.

העונש באים הפיצוי והפיוס. אבל כעצם, אילו היתה האם מסתכלת, היתה מבחינה בכך שהילדה סגרה את הדלת בעדינות, והקפידה שאצבעותיו של הקטן לא ייתפסו בדלת.

לאפשר להם להתמודד

התערבות ההורים במריבות של הילדים לא מאפשרת להם לפתח ביניהם יחסים טובים. לא מאפשרת להם להתמודד זה עם זה, לכרוק את הגבולות.

יש הורים שהחליטו להפסיק להתערב, אלא אם המריבות מגיעות למכות רצחניות. הילדים למדו במהרה שכרי להשיג את תשומת ליבם של ההורים, הם צריכים להגביר את הפרובוקציות, לדרר את המצב, ולהגיע כמעט לסכנת-נפשות.

אבל מסתבר שבניסיון, שהצטבר במשך שנים רבות, לא קרה אף פעם אחת שילד הויק לאחיו, כאשר ההורים הפסיקו להתערב. קרו מיקרים שילד הויק לאחיו, כאשר ההורים החליטו שהם מתערבים רק במקרים קיצוניים.

הורים שאינם מתערבים במריבות שבין ילדיהם, מאפשרים לילדים להתנסות בכל מיני תחומים, בכל האפשרויות. ואז הכל פתוח לפני כל ילד.

התערבות במריבות מחזקת אצל הילד את הדימוי המוטעה שלו על עצמו, ואחרי-כך הוא לוקח את זה איתו לחיים. זה הולך איתו כאשר הוא

המריבות שההורים מתערבים בהן מחזקות ומקבעות את חלוקת התפקידים הזאת בין הילדים. הילד ה"טוב" הוותיק, המקופת, יושב בחדר ומשחק בשקט. אחותו, שהיא הילדה ה"רעה" של מריבה קולנית בין השניים. אמא נכנסת וצועקת עליה ומענישה אותה. וכך היא מנציחה את המצב שהילדה היא ה"רעה" והילד הוא ה"טוב". הדברים האלה עלולים לקבוע את האישיות של הילד לעתיד. הילד, שהרביץ והפריע, ימשיך להרביץ ולהפריע, כי הוא מקבל טוב ושוב אישור שהוא ה"רע", וחושב שאין לו צ'אנס. הוא ימשיך להשתמש בכוח. הוא עלול לגרום בהרגשה שהוא הכיבשה השחורה של המישפחה. יתכן שיהיה תוקפני, ויכול להיות שבעתיד הוא יבחר לעצמו בתזוג שתהיה דומה לאחותו, שתהיה "טובה" ושתוציא אותו מרעתו, ושלידה הוא שוב יהיה ה"רע".

הילדה בת ה-4 נכנסת לחדר. אחריה צועד כברוז אחיה בן השנה וחצי. היא סוגרת את הדלת לפני פרצופו של הקטן. היא כועסת עליו, כי הוא הקטן, הנחמד, שלקח לה את המקום שהיה רק שלה עד שהוא נולד. היא מנסה להוציא אותו מהתמונה. אמא גוערת ונופחת בה ושולחת אותה לחדר. היא הולכת לחדר, בוכה.

אמא מחבקת את הקטן, מלטפת אותו ואחרי-כך הולכת לחדר לפייס את בתה הגדולה, להסביר לה ולהטיף לה מוסר.

הילדה למדה שכרי להשיג אישור לאהבה, היא צריכה לעשות דברים "רעים" לקבל עונש, ואחרי